

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **R. Q.**, narozený dne X
státní příslušnost Kosovo
t. č. pobyttem ve Věznici Bělušice, sídlem Bělušice 66, 435 26 Bečov u
Mostu

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2025, č. j. OAM-7029-14/ZR-2025,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2025, č. j. OAM-7029-14/ZR-2025, jímž byla žalobci dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci uvedeného rozhodnutí, resp. 30 dnů ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
2. V žalobě žalobce současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh žalobce odůvodnil tím, že v důsledku právní moci napadeného rozhodnutí by musel neprodleně opustit území České republiky. Na území České republiky má vytvořeny veškeré rodinné a sociální zázemí, kdy zde má družku Y. S. Dodal, že na území České republiky žije významnou část svého života. Následky nepřiznání odkladného účinku by tak byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce dále zastával názor, že přiznáním odkladného účinku žalobě nedojde k újmě třetích osob ani k narušení veřejného zájmu. Na podporu své argumentace žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76. Žalobce zdůraznil, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě, bude muset opustit republiku, přijde o svou současnou rodinu a bude ohrožen i jeho eventuální návrat. Rovněž se nebude moci účastnit soudního řízení, přičemž právo na účast v řízení je jeho nezadatelným právem a došlo by k porušení práva na spravedlivý proces.

3. Žalovaný ve svém vyjádření s návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku nesouhlasil, neboť podle jeho názoru nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro jeho přiznání. Zdůraznil, že žalobce je aktuálně ve výkonu trestu odnětí svobody, jehož konec je stanoven na 23. 11. 2029 a vycestovat, tak stejně nemůže. Vzhledem k tomu tedy nepřiznání odkladného účinku žalobci nezpůsobí žádnou újmu. Dodal, že újmu nelze spatřovat ani v tom, že se by osobně nemohl účastnit soudního řízení, neboť je zastoupen právním zástupcem a jeho účast na řízení tak není nevyhnutelná a nezbytná. Žalobcem uvedenou judikaturu označil žalovaný za nepřiléhavou.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění je prokazováno žalobcem, a to jak předloženými tvrzeními, tak k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. V případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině a sankci žalobce. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení hrozící újmy žalobce nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných správních rozhodnutí. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde hrozí natolik závažná újma žalobci, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně ustoupit zájmům žalobce do meritorního rozhodnutí věci soudem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

6. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
7. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, vycházel soud mimo jiné ze závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobě lze na návrh přiznat odkladný účinek i v případě, že se jedná toliko o žalobu proti rozhodnutí v tzv. pobytových věcech cizinců, a nikoli o rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy fakticky až v této navazující fázi správního řízení může být cizinec donucen opustit území České republiky. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu je tak zdejší soud toho názoru, že již samotné rozhodnutí, jímž byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z České republiky, je schopno žalobci způsobit újmu, neboť zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce ztrácí oprávnění k pobytu na území České republiky a fakticky je nucen ji opustit. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobce byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě, když při zohlednění závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem výkon žalobou napadeného rozhodnutí je s ohledem na charakter souzené věci schopen žalobci způsobit újmu.
8. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter žalobou napadeného rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se týká pouze žalobce. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
9. Zbývá tak posoudit splnění třetí podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. V daném případě byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 8 let. Žalobce byl od 7. 9. 2011 držitelem povolení k trvalému pobytu a pozbyl jej právě v důsledku napadeného rozhodnutí.
10. Veřejným zájmem je bezpochyby nejen zájem na výkonu správních rozhodnutí, ale i zájem společnosti na zachování veřejného pořádku, včetně minimalizace trestné činnosti a vyloučení rizikových faktorů, které s sebou trestnou činnost nesou. Ačkoliv otázka, zda zde byly důvody pro zrušení trvalého pobytu z důvodu závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu zákona o pobytu cizinců, bude řešena v rámci meritorního přezkumu, je nespornou skutečností, že žalobce na území České republiky závažně veřejný pořádek narušil svou trestnou činností, za kterou byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2024, sp. zn. 3 T 11/2022, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 6. 2024, sp. zn. 15 To 40/2024, pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let. Žalobce tedy svým jednáním porušil veřejný zájem na zachování veřejného pořádku.
11. Mimořádné okolnosti, které by převažovaly nad veřejným zájmem na výkonu pravomocných správních rozhodnutí a veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku, v daném případě soud neshledal, když mezi takové okolnosti rozhodně nelze zařadit skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky již řadu let a vybudoval si zde

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zázemí. Stejně tak soud za mimořádnou okolnost nepovažuje skutečnost, že by se žalobce nemohl účastnit jednání soudu, neboť žalobce je v řízení zastoupen advokátem a až do 23. 11. 2029 by se měl nacházet ve vězení na území České republiky a jednání se tak bude moci účastnit např. prostřednictvím videokonference. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce třetí podmínku pro přiznání odkladného účinku žalobě nesplnil.

12. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, jak je vedeno ve výroku I. tohoto usnesení, a podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.
13. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost poplatku byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
14. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703 3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1784901625**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejdou** přípustné opravné prostředky.

Ústí nad Labem 27. listopadu 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.